ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΣΤ' 15 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1928 ΑΡΙΘ. 49

ΔΙΑΤΑΓΜΑ*

Περὶ τοῦ τρόπου λειτουργίας τῶν Προπαρασκευαστικῶν ἱερατικῶν σχολῶν.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Ἔχοντες ὑπ' ὄψει τὸ Διάταγμα τῆς 11ης Νοεμβρίου 1927 «περὶ ὀργανισμοῦ τῶν δημοσίων Ἱερατικῶν Σχολῶν», προτάσει τοῦ Ἡμετέρου Ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας καὶ τῶν Θρησκευμάτων, στηριζομένῃ εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 5 πρᾶξιν τοῦ Ἐποπτικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐκπαιδεύσεως, μετὰ σύμφωνον γνώμην τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν :

Ἄρθρον 1.

Ἡ διάρκεια τῶν σπουδῶν ἐν ταῖς κατὰ τὸ ἄρθρ. 13 τοῦ Διατάγματος «περὶ ὀργανισμοῦ τῶν δημ. Ἱερ. Σχολῶν» συνιστωμέναις Προπαρασκευαστικαῖς Σχολαῖς εἶναι μονοετής.

Ἡ ἀρχὴ καὶ ἡ λῆξις τῶν σπουδῶν τούτων συμπίπτει πρὸς τὴν ἀρχὴν καὶ τὴν λῆξιν τῶν μαθημάτων τῆς Ἱερ. Σχολῆς παρ' ᾗ συνιστᾶται ἡ Προπαρασκευαστική.

Ἡ καθ' ὅλου ἐποπτεία τῆς λειτουργίας τῆς Προπαρασκευαστικῆς ἀνήκει εἰς τὸν Διευθυντὴν τῆς οἰκείας Ἱερ. Σχολῆς, ἀναλαμβάνοντα μετὰ τῶν δύο ἑτέρων θεολόγων καθηγητῶν καὶ τοῦ μουσικοῦ αὐτῆς τὴν διδασκαλίαν πάντων τῶν μαθημάτων.

Ἄρθρον 2.

Ἐν ταῖς Προπαρασκευαστικαῖς Σχολαῖς, αἱ ὁποῖαι ἱδρύονται δι' Ὑπουργικῆς πράξεως μετὰ πρότασιν τῆς οἰκείας Ἐφερείας καὶ ἀποφάσει τοῦ Ἐποπτικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐκπαιδεύσεως διδάσκονται καθ' ἑβδομάδα τὰ κάτωθι μαθήματα:

α') Ἱερὰ Κατήχησις ἐπὶ 5 ὥρας.

β') Ἑρμηνευτικὴ ἀνάγνωσις τῶν ἐν τοῖς Ἱεροῖς Ναοῖς κατὰ τὰς ἱεροτελεστίας ἀναγινωσκομένων περικοπῶν τῆς Π. καὶ Κ. Διαθήκης (Ἀπόστολοι καὶ Εὐαγγέλια τῶν Κυριακῶν καὶ ἑορτῶν). Ἐννάτη ὥρα.(Προοιμιακός. Α' κάθισμα. Ἑξάψαλμος, αἱ λοιπαὶ ὧραι, προφητεῖται κλπ.) ἐπὶ 6 ὥρας.

γ') Λειτουργικὴ ἐπὶ 3 ὥρας.

δ') Τελετουργικὴ ἐπὶ 5 ὥρας.

ε') Στοιχειώδεις γνώσεις Ποιμαντικῆς ἐπὶ 2 ὥρας.

στ') Στοιχεῖα Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας ἐπὶ 3 ὥρας.

η') Ὁμιλητικαὶ ἀσκήσεις ἐπὶ 4 ὥρας.

θ') Ἐκκλησιαστικὴ Μουσικὴ (στοιχ. θεωρία, ἄσκησις τῆς φωνῆς καὶ διδασκαλία τῶν 8 ἤχων. Πρακτικὴ ἄσκησις περὶ τὸ ψάλλειν ἐν γένει) ἐπὶ 6 ὥρας.

Ἄρθρον 3.

Μετὰ τὸ πέρας τῶν μαθημάτων οἱ ἱεροσπουδασταὶ ὑποβάλλονται ὑπὸ τῶν διδαξάντων παρουσίᾳ τοῦ Ἐπισκόπου, ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ ὁποίου ὑπάγεται ἡ Προπαρασκευαστική, εἰς προφορικὴν ἐξέτασιν ἐπὶ πάσης τῆς διδαχθείσης ὕλης. Ἐὰν δὲ τύχωσι τοῦ γενικοῦ βαθμοῦ τοὐλάχιστον «καλῶς», ἐφοδιάζονται διὰ τοῦ προσήκοντος πιστοποιητικοῦ. Ἄλλως ὑποχρεοῦνται νὰ ἐπαναλάβωσι τὰ μαθήματα τῆς Προπαρασκευαστικῆς ἐπὶ ἓν εἰσέτι ἔτος.

Εἰς τὸν αὐτὸν Ἡμέτερον Ὑπουργὸν τῆς Παιδείας καὶ τῶν Θρησκευμάτων ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος Διατάγματος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 15 Νοεμβρίου 1928.

Ὁ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας

ΠΑΥΛΟΣ ΚΟΥΝΤΟΥΡΙΩΤΗΣ

Ὁ ἐπὶ τῆς Παιδείας καὶ τῶν Θρησκευμάτων Ὑπουργὸς

Κ. Γόντικας

(*) Ἐφημ. τῆς Κυβερνήσεως τῆς 17 Νοεμβρίου φύλλον 241. Τεῦχος πρῶτον.

ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΚΑΙ ΗΘΙΚΗ

Ὁ νέος Ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης ἐν συνεντεύξει («Ἐλεύθερον Βῆμα» 20 7βρίου 1928) διὰ μακρῶν ἀνέπτυξε περὶ τῆς Δικαιοσύνης ἐν Ἑλλάδι καὶ τῶν μέτρων τῆς ἀνορθώσεως αὐτῆς. Βεβαίως ἡ ἀληθὴς Δικαιοσύνη εἶνε ὅρος ἀπαραίτητος τῆς κοινωνικῆς εὐημερίας καὶ προόδου. Ὀρθῶς δὲ ἡ θεόπνευστος Ἁγία Γραφὴ λέγει που: «Δικαιοσύνη ὑψοῖ ἔθνη, ἐλασσονοῦσι δὲ φυλὰς ἁμαρτίαι». Ὅπου ἡ δικαιοσύνη εἶνε εἰς χεῖρας ἀσυνειδήτων ἀνθρώπων ἢ ἀποβαίνει ὄργανον τῶν κομματαρχῶν, ἐκεῖ ὑψώνεται ἡ

ἀδικία ἢ ἀναρχία, τῆς ὁποίας οὐδὲν χειρότερον ὑπάρχει. Ἡ ἀδέκαστος δικαιοσύνη φέρει τὴν εὐημερίαν καὶ τὴν ἀσφάλειαν εἰς τοὺς ἀνθρώπους. «Ἡ οἰκονομικὴ ἀνόρθωσις ὀπισθοδρομεῖ ἐκ τῆς ἀτελοῦς ἀπονομῆς τῆς δικαιοσύνης», λέγει ὁ Ὑπουργός. Ἡμεῖς φρονοῦμεν ὅτι ἡ ἀληθὴς πρόοδος παντὸς ἔθνους καὶ ἡ ἀναγέννησις προέρχονται κυρίως διὰ τῆς ἀληθοῦς θρησκείας καὶ παιδείας. Ἡ ἐν τῷ Οἴκῳ καὶ τῷ Σχολείῳ παρεχομένη θρησκευτικὴ καὶ ἠθικὴ ἀγωγὴ ἐν τῇ ἀπλάστῳ ἡλικίᾳ γεννᾷ ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ παιδὸς τὴν ἐπιθυμίαν καὶ τὸν ἔρωτα νὰ γείνῃ τέλειος ἄνθρωπος καὶ κατ' ἀκολουθίαν τέλειος πολίτης. Ὅθεν σοφῶς ὁ σοφὸς Πλάτων καλεῖ ἀληθῆ παιδείαν «τὴν πρὸς ἀρετὴν ἐκ παίδων παιδείαν, ποιοῦσαν ἐπιθυμητήν τε καὶ ἐραστὴν τοῦ πολίτην γενέσθαι τέλειον, ἄρχειν καὶ ἄρχεσθαι ἐπιστάμενον μετὰ δίκης» (ἐν Νόμοις Α΄, 643).

Δυστυχῶς ἀμελοῦμεν τῆς θρησκείας καὶ παιδείας καὶ ἐκ τούτου ἡ παντοία κοινωνικὴ παραλυσία. Ἐκ τούτου αἱ καταχρήσεις τοῦ δημοσίου πλούτου καὶ αἱ λῃστεῖαι καὶ ἄλλαι παρανομίαι. Ὁ ἄνθρωπος, ἄνευ μορφώσεως, εἶνε εὐόλισθος καὶ περιπίπτει συχνάκις εἰς παρανομίας. Ἡ ἀρετὴ εἶνε δύσκολος. Ἡ κακία τοὐναντίον εὔκολος. «Δύσληπτον μὲν τὸ ἀγαθόν, λέγει ὁ Ναζιανζηνός, τῇ ἀνθρωπίνῃ φύσει, ὥσπερ καὶ πῦρ ὕλῃ τῇ ὑγροτέρᾳ· ἕτοιμοι δὲ πρὸς τὴν τοῦ κακοῦ μετουσίαν οἱ πλεῖστοι καὶ ἐπιτήδειοι, καλάμη τις πρὸς σπινθῆρα, οἶμαι, καὶ ἄνεμον ῥαδίως ἐξαπτωμένη καὶ δαπανωμένη διὰ ξηρότητα» (Περὶ Ἱερωσ.).

Ἡ Δικαιοσύνη, ὡς ὄργανον τῆς θείας Δικαιοσύνης, τιμωρεῖ μὲν τοὺς παραβάτας τῶν ἠθικῶν καὶ πολιτικῶν ἐντολῶν, προφυλάττει δὲ τὴν κοινωνίαν ἀπὸ τῶν κακοποιῶν. Ἱκανοποιεῖται δὲ καὶ τὸ φιλοδίκαιον αἴσθημα τῶν ἀνθρώπων. Ἀλλ' ἡ Δικαιοσύνη πρέπει ν' ἀπονέμῃ ἑκάστῳ τὸ δίκαιον καὶ ἐντὸς ὀλίγου χρόνου καὶ οὐχὶ μακροῦ. Εἰς τοῦτο δὲ ἀπαιτοῦνται μὲν καὶ ἄλλα καὶ δὴ ἠθικοὶ καὶ φιλόπονοι δικασταί. Ἄνευ αὐτῶν οὐδὲν δύναται νὰ γείνῃ διότι ἀνήθικοι δικασταὶ ἢ διαιωνίζουν τὰς ὑποθέσεις ἢ ἀποδίδουν ἄδικον εἰς τὸ δίκαιον καὶ τἀνάπαλιν. Ὀρθῶς ὁ νέος Ὑπουργὸς λέγει: «Ἐπιβάλλονται σύντονα μέτρα διὰ τὴν καλὴν λειτουργίαν τῶν δικαστηρίων καὶ τὴν ἐξυγίανσιν τῶν δικαστικῶν ὀργάνων». Πῶς θὰ ἐξυγιανθῇ ὁ δικαστικὸς κλάδος «ἐκ τῶν ἀνικάνων καὶ ἀνηθίκων»; Συμφώνως πρὸς τὰ ἄρθρα 96 καὶ 98 τοῦ ὀργανισμοῦ τῶν Δικαστηρίων, ὡς καὶ γενικώτερον αἱ διατάξεις τοῦ νόμου ΛΥΚΔ παρέχουν εἰς τοὺς Εἰσαγγελεῖς καὶ Ἐπιθεωρητὰς ἔλεγχον καὶ ἐποπτείαν ἐπὶ τῶν δικαστικῶν λειτουργῶν. Ἀλλ' ὁ ἔλεγχος οὗτος ἢ δὲν γίνεται ἢ γίνεται ἀτελῶς.

Μόνον οἱ ἐνάρετοι καὶ εὐσεβεῖς Δικασταὶ ἐκτελοῦν τὸ καθῆκόν των, μὴ ἐπηρεαζόμενοι ὑπὸ παθῶν ἢ δωροδοκιῶν ἢ κομματαρχῶν. Μόνον οἱ εὐσεβεῖς καὶ ἐνάρετοι Δικασταὶ ἀπονέμουν τὸ δίκαιον εἰς ὅλους, καὶ εἰς τὰς χήρας καὶ τὰ ὀρφανὰ ἢ τοὺς ἀνισχύρους, διότι θὰ δώσουν λόγον ἐνώπιον τῆς Δικαιοσύνης τοῦ Θεοῦ. Οὕτω ἡ ἐξυγίανσις τοῦ Δικαστικοῦ κλάδου θὰ ἐπέλθῃ κυρίως διὰ Δικαστῶν εὐσεβῶν καὶ ἐναρέτων καὶ φιλοπόνων. Ἄνευ τούτων οἱ κάλλιστοι νόμοι δὲν ὠφελοῦν· καταστρατηγοῦνται πολλάκις διὰ σοφιστειῶν ἢ παρερμηνειῶν. Ἐγνώρισα πρὸ πολλῶν ἐτῶν δικαστὴν ἐνάρετον καὶ εὐσεβῆ ὅστις μοὶ ἔλεγεν ὅτι εἰς δύσκολον ἀνάκρισιν φόνου ἐζήτησαν οἱ ἐνδιαφερόμενοι μετ' ἄλλων καὶ διὰ χρημάτων νὰ μεταβάλῃ τὰς ἀνακρίσεις. Ἀλλ' αὐτὸς διαρρήδην ἀπέκρουσε καὶ οὕτω κατώρθωσαν νὰ τὸν μεταθέσουν. Τὶ τὸν συνεκράτησεν εἰς τὸ καθῆκον; Ὡς μοὶ ἔλεγεν, ὁ φόβος τοῦ Θεοῦ. Τοιαῦται περιπτώσεις οὐχὶ ἅπαξ παρουσιάζονται. Μόνον δὲ ὁ ἠθικὸς δικαστής, ὁ ἔχων φόβον Θεοῦ, εἶνε ἀδαμάντινος, ἀδέκαστος καί, ὡς βράχος ἀτίνακτος, ἀποκρούει τοὺς παντοίους πειρασμούς.

Ἡ ἀπονομὴ τοῦ δικαίου κυρίως εἰς τὰς ποινικὰς ὑποθέσεις ἀπονέμεται ἐπὶ τῇ βάσει τῶν μαρτυρικῶν ἀποδείξεων. Ἀλλ' εἶνε πάντοτε ἀληθεῖς αἱ μαρτυρικαὶ ἀποδείξεις; Οἱ ἔχοντες φόβον Θεοῦ λέγουν τὴν ἀλήθειαν, διότι ἡ ψευδορκία εἶνε ἁμαρτία, τιμωρουμένη ὑπὸ τῆς θείας Δικαιοσύνης. Ἀτυχῶς ὅμως πολλοὶ πολλάκις ψευδορκοῦν ἢ διὰ συμφέρον ἢ φιλίαν ἢ ἄλλους λόγους. Πολλαχοῦ δὲ μεταξὺ ἰδίᾳ τῶν χωρικῶν εἶνε οἱ δανεικοὶ λεγόμενοι ὅρκοι. Καὶ πῶς ποτε εἶνε δυνατὸν ν' ἀποδοθῇ τὸ δίκαιον ὅταν εὑρίσκωνται ἄνθρωποι ψευδορκοῦντες ἐν αὐτοῖς τοῖς Δικαστηρίοις; Ἐγνώρισα ἄνθρωπον ὅστις κατεδικάσθη εἰς θάνατον ἐπὶ φόνῳ καὶ κατόπιν διὰ χάριτος ἐξῆλθεν ἐκ τῶν φυλακῶν μετὰ εἴκοσι ἔτη. Αὐτὸς ὡμολόγει καὶ ἰδίᾳ ἐν ἐξομολογήσει καὶ δημοσίᾳ ὅτι δὲν ἐξετέλεσε τὸν φόνον δι' ὃν κατηγορήθη, ἀλλὰ κατεδικάσθη, ἀνίσχυρος ὤν, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ψευδῶν μαρτυριῶν. Συντετριμμένος σωματικῶς ὡμολόγει τὴν ἀθωότητα, ὡμολόγουν δὲ αὐτὴν καὶ ἄλλοι. Εἶνε ἄρα ἀνάγκη πρὸς δικαίαν ἀπονομὴν τοῦ δικαίου νὰ μορφώσωμεν τοὺς ἀνθρώπους χρ)κῶς καὶ ἠθικῶς καὶ δὴ καὶ αὐτοὺς τοὺς λογίους καὶ δικηγόρους, ὧν τινες διδάσκουν εἰς τοὺς ἀγαθοὺς χωρικοὺς τὴν ψευδορκίαν πρὸς ἰδίαν ὠφέλειαν.

Ὁ Ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης, πρὸς τοῖς ἄλλοις, ἀναφέρει τὴν ἀνάγκην ἱδρύσεως «ἀνθρωπιστικῶν

φυλακῶν, ἀναλόγων πρὸς τὸν σύγχρονον πολιτισμόν, εἰς ὅλον τὸ Κράτος ἵνα καὶ ἡ ὀργάνωσις τῶν ἱδρυμάτων τούτων ἀποβῇ εὔκολος καὶ προσαρμόζεται πρὸς τὰς ἀνάγκας τῆς Δικαιοσύνης». Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία περὶ τῆς ἀνάγκης τῆς ἱδρύσεως τοιούτων φυλακῶν, διότι, ὡς ἔχουν αἱ πλεῖσται τούτων σήμερον, ἐξέρχονται ὑγιεινῶς καὶ ἠθικῶς χειρότεροι οἱ ἐν ταῖς φυλακαῖς. Ἐν αὐταῖς διαφθείρονται περισσότερον, διότι ρίπτονται εἰς τὴν χαρτοπαιξίαν καὶ τὰς ἄλλας παρανομίας. Ἐν ἑκάστῃ φυλακῇ πρέπει νὰ μεταβαίνῃ εὐσεβὴς κληρικὸς ὅστις θὰ διδάσκῃ καὶ νουθετῇ, παρηγορῇ καὶ ἐνισχύῃ ἐν τῇ ὁδῷ τῆς ἀνορθώσεως. Ἐν ἑκάστῃ φυλακῇ πρέπει νὰ γίνεται ἡ θεία λειτουργία ἥτις φέρει εἰς συναίσθησιν τοὺς ἀνθρώπους καὶ ἡ ἐξομολόγησις τῶν ἐν αὐταῖς, ἥτις μεταβάλλει τὴν κατάστασιν τῆς ψυχῆς. Ἄνευ τούτου αἱ φυλακαὶ εἶνε τόποι ἀργίας καὶ διαφθορᾶς.

Εὐχόμεθα ὅπως ἀνορθωθῇ ἡ Δικαιοσύνη καὶ δὴ διὰ τῆς μορφώσεως τῶν ἠθῶν, διότι ἄνευ τῶν ἠθῶν οὐδὲν ὠφελοῦν οἱ νόμοι.

† Ὁ Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως
ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ

Η ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΤΩΝ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΩΝ

Ἐν σχέσει πρὸς τὰ ἐν τῷ ὑπ' ἀρθ. 35-36 φύλλῳ τῆς «Ἐκκλησίας» δημοσιευθέντα περὶ τῆς θρησκευτικῆς μορφώσεως τῶν Ἑλληνοπαίδων, θεωρῶ ἐπάναγκες νὰ ἐξηγήσω ὅτι ἐν οἷς σχετικῶς ἔγραψα περὶ τῆς θρησκευτικῆς ἐκπαιδεύσεως τῶν ἀμερικανοπαίδων ἁπλῶς ἀνέφερον ὅτι τὸ θρησκευτικὸν μάθημα δὲν διδάσκεται ἐν τοῖς Ἀμερικανικοῖς Σχολείοις καὶ ἐξέφρασα τὸν θαυμασμόν μου πρὸς τὸ ἐν σχέσει πρὸς αὐτὸ κοπιῶδες καὶ πλῆρες θυσιῶν ἔργον τῶν Ἀμερικανικῶν Ἐκκλησιῶν, αἱ ὁποῖαι μετὰ καρτερίας φέρουσι τὸν βαρὺν σταυρὸν τῆς διὰ μόνων τῶν Κυριακῶν Σχολείων θρησκευτικῆς ἐκπαιδεύσεως τῶν Ἀμερικανοπαίδων.

Τὸ βαρὺ τοῦ ἔργου μὲ ἤγαγεν εἰς τὸ νὰ μακαρίσω μετὰ πολλῶν ἐδῶ Ἀμερικανῶν Θεολόγων Πρεσβυτέρων καὶ Ἐπισκόπων τὴν Ἑλληνικὴν Ἐκκλησίαν, οὐχὶ διότι «εἶναι ἀπηλλαγμένη τῆς ὑποχρεώσεως καὶ τῆς ἀνάγκης νὰ μεριμνήσῃ διὰ τὴν σύστασιν Κατηχητικῶν Σχολείων», ἀλλὰ διότι δὲν βασανίζεται ἀπὸ πρόβλημα, οἷον τὸ ἐν Ἀμερικῇ, τῆς ἐν μόνῃ δηλονότι Κυριακῇ θρησκευτικῆς διαπαιδαγωγήσεως τῶν παίδων. Εἶναι εὔκολον, νομίζω, νὰ φαντασθῇ τις τί θὰ προκύψῃ ἐὰν ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τῶν Ἑλληνικῶν Σχολείων τὸ μάθημα τῶν θρησκευτικῶν μετὰ τῶν ἁρμοδίων διδασκάλων καὶ καθηγητῶν καὶ ἐὰν τὸ ἔργον αὐτῶν ἀναλάβωσι μόνον τὰ Κυριακὰ Σχολεῖα.

Διὰ τοῦτο ἐμακάρισα τὴν Ἑλληνικὴν Ἐκκλησίαν, ὅτι ἔχει τοὺς ἐργάτας αὐτῆς (τοὺς καθηγητὰς τῶν θρησκευτικῶν, ἐξ ὧν πολλοὶ τυγχάνουσιν ἱερωμένοι) ἐργαζομένους ἐν τοῖς Σχολείοις καὶ δὲν ἔχει εἰς τὴν διάθεσιν αὐτῆς μόνον τὸν τοῦ Κυριακοῦ Σχολείου ἐλάχιστον χρόνον, τὸν ὁποῖον δύναται νὰ χρησιμοποιήσῃ συμπληροῦσα τὴν ἐργασίαν τοῦ Σχολείου.

Εἰς τοῦτο συμφωνοῦσι καὶ οἱ ἐδῶ Ἀμερικανοὶ Θεολόγοι κληρικοί, οἱ ὁποῖοι ἀγωνίζονται καὶ εὐγενεῖς καταβάλλουσι προσπαθείας ὑπὲρ τῆς ἐν τοῖς Σχολείοις εἰσαγωγῆς τοῦ μαθήματος τῶν θρησκευτικῶν, καθόσον ἡ ἱστορία τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ ἡ ἀπὸ τῆς διδασκαλίας αὐτοῦ ἠθικὴ καὶ θρησκευτικὴ διάπλασις εἶναι μία καὶ ἡ αὐτὴ διὰ πάσας τὰς Χριστιανικὰς Ἐκκλησίας, πολλῷ δὲ μᾶλλον εὐκολωτέρα διὰ τὰς κοινὴν ἐχούσας τὴν ρίζαν Προτεσταντικὰς τοιαύτας. Θὰ ἦτο δὲ τότε εὐκολώτερον καὶ εἰς ἑκάστην Ἐκκλησίαν νὰ ἀναπτύξῃ τὴν ἰδιαιτέραν κατηχητικὴν διδασκαλίαν αὐτῆς ἐν τοῖς Κυριακοῖς Σχολείοις.

Ἐὰν ὁ Πρόεδρος τῆς Ἀμερικανικῆς Δημοκρατίας ὁρίζῃ κρατικὰς ἡμέρας πανδήμων προσευχῶν καὶ εὐχαριστιῶν πρὸς τὸν Θεὸν καὶ ἐν τοῖς Ἀμερικανικοῖς Σχολείοις γίνεται προσευχὴ καὶ ἀνάγνωσις τῆς Ἁγίας Γραφῆς, τοῦτο δὲν σημαίνει, νομίζω, ὅτι ὑπάρχει ἐν τοῖς σχολείοις μάθημα θρησκευτικῶν. «Δὲν ὑπάρχει μάθημα θρησκευτικῶν ἐν τοῖς σχολείοις καὶ ὁ ἐκ τούτου κίνδυνος εἶναι μέγας» διεκήρυξε πρὸ ἡμερῶν μέλος ἐπίσημον τοῦ Γενικοῦ Συμβουλίου τῶν Ἀμερικανικῶν Ἐκκλησιῶν ἀπὸ τῶν στηλῶν τῆς ἐπισημοτέρας Ἀμερικανικῆς Ἐφημερίδος «Καιροὶ τῆς Ν. Ὑόρκης». «Τὸ ἐν τοῖς Σχολείοις μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν εἶναι ἓν φρούριον διὰ τὴν Ἐκκλησίαν», μοὶ ἔλεγε πρὸ μηνὸς σοφὸς καὶ πεπειραμένος Ἐπίσκοπος.

Ἐν Φιλαδελφίᾳ Divinity School

† Ἀρχιμ. ΠΑΝΤΕΛ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

Η ΘΕΟΣΟΦΙΑ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ

ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΚΑΙ ΘΕΟΣΟΦΙΚΑΙ ΣΤΟΑΙ

Εἶναι γνωστὸν ὅτι ἀπό τινων ἐτῶν ὑπάρχει καὶ ἐν Ἀθήναις τμῆμα τῆς Θεοσοφικῆς Ἑταιρίας ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Ἕνωσις ἑλληνικῶν θεοσοφικῶν στοῶν». Τῆς ἑταιρίας ταύτης μετέχουσι καὶ διακεκριμένα μέλη τῆς Ἀθηναϊκῆς κοινωνίας καὶ ἄνθρωποι τῶν γραμμάτων καὶ τῶν ἐπιστημῶν διακρινόμενοι διὰ τὴν ἀνωτέραν των ἠθικὴν ἰδεολογίαν. Καίτοι ἀπὸ πάσης ἄλλης ἀπόψεως ἐκτιμῶμεν καὶ βαθύτατα σεβόμεθα τοὺς εἰλικρινεῖς τούτους τῆς ἀληθείας ἐρευνητάς, οἱ ὁποῖοι πρὸ παντὸς προσπαθοῦσιν ἐμπράκτως νὰ ἐφαρμόσωσιν ἐν τῇ καθ' ἡμέραν ζωῇ τῆς θεωρητικῆς των μελέτης τὰ πορίσματα, ὀφείλομεν ὅμως νὰ φέρωμεν εἰς τῆς δημοσιότητος τὸ φῶς ὅ,τι ὑπέπεσεν εἰς τὴν ἄμεσον ἀντίληψίν μας, διότι καὶ ὁ ἡμερήσιος τύπος ἠσχολήθη ποτὲ ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῶν παρ' ἡμῖν «Θεοσόφων», ἀλλὰ καὶ δὲν ἔτυχε γενικωτέρας προσοχῆς ἡ ἁπλῶς εἰδησεογραφικὴ ἐκείνη ἔρευνα.

Τὸ ἀληθὲς εἶναι ὅτι, καθ' ὅσον ἡμεῖς τοὐλάχιστον γνωρίζομεν, οἱ ὀπαδοὶ τῆς παρ' ἡμῖν θεοσοφικῆς κινήσεως οὐδέποτε ἠκούσθησαν οὔτε ἀναφανδὸν διακηρύσσοντες τὰς φιλοσοφικάς των δοξασίας, οὔτε ἐναντίον οἱασδήποτε τῶν ἐπὶ μέρους χριστιανικῶν διδασκαλιῶν καταφερόμενοι. Ὅσοι ἔτυχε μεθ' ἡμῶν ἐπὶ τῶν δοξασιῶν των νὰ συζητήσωσιν, ἐπιμόνως προσεπάθησαν νὰ μας μεταδώσωσι τὴν πεποίθησίν των ὅτι ὄχι μόνον οὐδόλως ἀντίκειται πρὸς τὰς χριστιανικάς των ἀρχὰς ἡ συμμετοχή των εἰς τὴν θεοσοφικὴν κίνησιν, ἀλλὰ καί, πᾶν τοὐναντίον, εὑρίσκουσιν ἐν αὐτῇ τὴν τελειοτέραν ἐκδήλωσιν τοῦ χριστιανικοῦ πνεύματος, τὴν ὁποίαν παρέφθειραν—κατ' αὐτοὺς—αἱ Ἐκκλησίαι, αἰσθάνονται δὲ ἑαυτοὺς τελείως εὐτυχεῖς ἐν τῇ ἀπολύτῳ αἰσιοδοξίᾳ τὴν ὁποίαν ἐμπνέουσιν αὐτοῖς αἱ θεοσοφικαὶ διδασκαλίαι, καὶ ἐν τῇ γαλήνῃ τῆς συνειδήσεως, τὴν ὁποίαν ἐξασφαλίζουσιν ἐν τῇ προσπαθείᾳ τῆς βελτιώσεώς των. Ἀλλὰ ἐνταῦθα ἀκριβῶς κεῖται μέγα μέρος τῆς πλάνης καὶ ὁ ἐξ αὐτῆς μεγαλείτερος κίνδυνος τῶν ὀλιγώτερον εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ Χριστιανισμοῦ μεμυημένων.

Χωρὶς νὰ ἐπιχειρήσωμεν ἄσκοπον τοῦ Χριστιανισμοῦ ἀπολογίαν, ἀρκούμεθα εἰς τὸν ἔλεγχον τῆς Θεοσοφίας ἀπ' αὐτῶν τῶν διδαγμάτων αὐτῆς διὰ νὰ καταδειχθῇ ἀφ' ἑνὸς μὲν ἡ τεραστία ἀντίφασις, ἣν ἐγκλείει τὸ πρόγραμμα αὐτῆς, ἀφ' ἑτέρου δέ ἡ μεγίστη παρεξήγησις τῆς φύσεως καὶ τῆς ἐννοίας τῆς θρησκείας καθ' ὅλου καὶ ἰδιαιτέρως τοῦ Χριστιανισμοῦ· ἁπλῆ, τέλος, παράθεσις τῆς δογματικῆς τῶν Θεοσόφων διδασκαλίας θὰ ὑποδείξῃ τὸ ἀσυμβίβαστον αὐτῆς πρὸς τὴν Χριστιανικὴν κοσμοθεωρίαν διὰ νὰ δειχθῇ κατὰ πόσον δύναται ὁ Χριστιανὸς νὰ εἶναι καὶ Θεόσοφος συγχρόνως.

Ἔχομεν ὑπ' ὄψει ἐπίσημον ἔκδοσιν τῆς «Θεοσοφικῆς Ἑταιρίας ἐν Ἑλλάδι» περὶ τοῦ ἀντικειμένου καὶ τῆς χρησιμότητος τῆς Θεοσοφικῆς Ἑταιρίας, τὸ Καταστατικὸν δ.λ.ν. καὶ τὸ Σύμβολον τῆς Πίστεως τῶν Θεοσόφων. Ἰδού, κατὰ τὸ κείμενον τοῦτο, «οἱ τρεῖς σκοποὶ» τῆς Θεοσοφικῆς Ἑταιρίας: «1) Σχηματισμὸς πυρῆνος παγκοσμίου ἀδελφότητος ἐν τῇ ἀνθρωπότητι ἄνευ διακρίσεως φυλῆς, πίστεως, τάξεως, γένους ἢ χρώματος. 2) Ἐνθάρρυνσις τῆς συγκριτικῆς μελέτης τῶν θρησκειῶν, τῆς φιλοσοφίας καὶ τῆς Ἐπιστήμης. 3) Μελέτη τῶν ἀνερμηνεύτων νόμων τῆς φύσεως καὶ τῶν λανθανουσῶν δυνάμεων τοῦ ἀνθρώπου». Ἐν τῇ ἐπιδιώξει τῶν τριῶν τούτων σκοπῶν «οὐδεὶς εἰσερχόμενος εἰς τὴν Ἑταιρίαν ἐρωτᾶται περὶ τῶν θρησκευτικῶν αὐτοῦ δοξασιῶν. Οὐδεμία ἐπέμβασις ἐπ' αὐτοῦ ἐπιτρέπεται. Ἀλλ' ἕκαστον μέλος καλεῖται νὰ ἐπιδεικνύῃ πρὸς τὴν θρησκείαν τῶν ἄλλων τὸν αὐτὸν σεβασμόν, ὃν παρ' ἐκείνων ἀπαιτεῖ διὰ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ πίστιν», διότι «ἡ Ἑταιρία δὲν ἔχει δόγμα καὶ δὲν γνωρίζει αἱρετικούς. Οὐδένα ἀποκλείει ὡς μὴ παραδεχόμενον τοῦτο ἢ ἐκεῖνο τὸ θεοσοφικὸν δίδαγμα. Δύναταί τις μάλιστα νὰ μὴ ἀποδεχθῇ οὐδέν, ἐκτὸς τῆς ἀρχῆς τῆς Παγκοσμίου Ἀδελφότητος, καὶ νὰ καθέξῃ ἐν τούτοις εἰς τὰς τάξεις αὐτῆς θέσιν καὶ δικαιώματα».

Ἀλλ' ἐν ᾧ ταῦτα λέγονται ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ ἐντύπου (ἔκδ. 6'. 1928, σελ. 3) καὶ ἡ Θεοσοφικὴ Ἑταιρία παρουσιάζεται ἀφ' ἑνὸς μὲν ὡς ὅμιλος ἀνθρωπιστῶν ἐπιδιωκόντων τὴν παγκόσμιον συναδέλφωσιν καὶ ἀδιαφορούντων πρὸς τὰς ποικιλομόρφους διαιρέσεις, ἀφ' ἑτέρου δὲ ὡς ἐπιστημονικὴ Σχολὴ ἄνευ δόγματος, ἐν ᾗ ἐλευθέρως ἐξετάζονται καὶ συγκρίνονται πρὸς σκοποὺς ἐπιστημονικοὺς αἱ διάφοροι θρησκεῖαι καὶ μελετῶνται «οἱ ἀνερμήνευτοι νόμοι τῆς φύσεως καὶ αἱ λανθάνουσαι δυνάμεις τοῦ ἀνθρώπου», ἐν ᾧ ταῦτα λέγονται ἐν τῇ μιᾷ σελίδι, ἐν τῇ ἀμέσως ἑπομένῃ πληροφορούμεθα ὅτι ἡ Θεοσοφικὴ Ἑταιρία οὖσα «θεράπων τῆς Θείας Σοφίας, ἔχει ὡς ἀρχήν της: ***Οὐδεμία θρησκεία ὑπερτέρα τῆς Ἀληθείας»*** διότι, κατὰ τοὺς θεοσόφους «***πᾶσαι αἱ θρησκεῖαι***, πᾶσαι αἱ φιλοσοφίαι, πᾶσαι αἱ ἐπιστῆμαι, πᾶσαι αἱ ἰδεολογικαὶ κινήσεις ***ἀρύονται ἐκ τῆς Θείας Σοφίας πᾶν ὅ,τι περικλείουσιν ἀληθὲς καὶ ὡραῖον, ἀλλ' οὐδεμία ἐξ αὐτῶν δύναται ν' ἀξιώσῃ ταύτην ὡς ἴδιον αὐτῆς κτῆμα, οὔτε ν' ἀποκλείσῃ τὰς ἄλλας»*** (σελὶς 4). Οἱ Θεόσοφοι θεωροῦσι πᾶσαν ἀλήθειαν, καὶ τὴν θρησκευτικὴν ἑπομένως, «ὡς ἀνταμοιβήν, ἣν ἡ ἐργασία κτᾶται καὶ ***οὐχὶ ὡς δόγμα, ὅπερ ἡ αὐθεντία ἐπιβάλλει»*** (σελ. 5).

Ἐν ᾧ δὲ πάλιν ταῦτα περὶ τῆς φύσεως καὶ τοῦ περιεχομένου τῶν θρησκειῶν δογματίζονται, διατυποῦται καὶ πάλιν περαιτέρω ὁ ἰσχυρισμὸς τῆς Θεοσοφ. Ἑταιρίας ὅτι «***μέλη πασῶν τῶν θρησκειῶν ἀπέβησαν μέλη της, χωρὶς ν' ἀποκηρύξουν τὰ εἰδικὰ δόγματα, τὰς διδασκαλίας καὶ τὰς πεποιθήσεις τῶν οἰκείων των πίστεων»*** (σελ. 5).

Καὶ ἐν ᾧ ἡ ἐν τῇ Θεοσοφίᾳ γινομένη συγκριτικὴ μελέτη τῶν θρησκειῶν βασίζεται, ὡς εἴδομεν, ἐπὶ τῆς ἀρχῆς ὅτι «οὐδεμία θρησκεία ὑπερτέρα τῆς Ἀληθείας» καὶ ὅτι οὐδεμία θρησκεία «δύναται ν' ἀξιώσῃ τὴν ἀλήθειαν ὡς ἴδιον αὐτῆς κτῆμα καὶ ν' ἀποκλείσῃ τὰς ἄλλας», τονίζεται περαιτέρω (σ. 6) ὅτι «ἀποδοχὴ τῶν τριῶν σκοπῶν τῆς Ἑταιρίας εἶναι ὁ μόνος ὅρος διὰ ν' ἀποβῇ τις μέλος», ὡς ἂν προὔκειτο καὶ πάλιν ὄχι περὶ θεμελιώδους θρησκευτικοῦ ζητήματος ἐν τῇ ἐπιδιώξει τῆς ὑπὸ τοιούτους ὅρους συγκριτικῆς μελέτης τῶν Θρησκειῶν, ἀλλὰ περὶ ἁπλῆς ἐρεύνης καθαρῶς ἐπιστημονικοὺς ἐχούσης σκοπούς!

Εἰς τὸ σημεῖον ἀκριβῶς τοῦτο κεῖται ἡ τεραστία ἀντίφασις, ἥτις ἐν τῷ θεοσοφικῷ προγράμματι περιέχεται καὶ ἡ βασικὴ παρεξήγησις τῆς σημασίας τῶν θρησκευτικῶν πεποιθήσεων καὶ τοῦ περιεχομένου τῶν θρησκειῶν. «Ἡ Θεοσοφία εἶναι ***τὸ σύνολον τῶν ἀληθειῶν αἵτινες ἀποτελοῦσι τὴν βάσιν πασῶν τῶν θρησκειῶν καὶ ἃς οὐδεμία τούτων δύναται ν' ἀξιώσῃ ὡς ἀποκλειστικὸν αὐτῆς ἀγαθόν»*** (σελ. 6)· καὶ ὅμως διακηρύττει ὅτι δὲν ἐνδιαφέρεται διὰ τὰς

θρησκευτικὰς πεποιθήσεις τῶν μελῶν τῆς Θεοσοφικῆς Ἑταιρίας, τὰ ὁποῖα δύνανται νὰ ἔχωσι τὰς ἰδίας των δογματικὰς πεποιθήσεις! Γίνεται μία σκόπιμος διάκρισις μεταξὺ Θεοσοφίας καὶ Θεοσοφικῆς Ἑταιρίας, καθ' ὅσον ἡ πρώτη εἶναι τὸ πόρισμα τῶν ἐλευθέρων μελετῶν τῆς δευτέρας καὶ δύναται βεβαίως νὰ εἶναι μέλος τῆς Ἑταιρίας, χωρὶς καὶ νὰ εἶναι θεόσοφος καθαυτό, διότι «πάντες οἱ θέλοντες νὰ μελετῶσι, νὰ εἶναι ἀνεκτικοί, νὰ τείνωσι πρὸς ὑψηλόν τι ἰδανικὸν καὶ νὰ ἐργάζωνται μετ' αὐταπαρνήσεως, γίνονται μετὰ χαρᾶς δεκτοὶ ὡς ἑταῖροι· εἰς αὐτοὺς οὕτως ἐναπόκειται ν' ἀποβῶσιν ἀληθῶς θεόσοφοι» (σελ. 7). Ἀλλὰ καὶ ἡ διάκρισις αὕτη σοβαρὰν περιέχει ἀντίφασιν ὡς δειχθήσεται εὐθὺς ἀμέσως.

Τί ἄλλο εἶναι ἡ Θρησκεία ἂν μὴ τὸ σύνολον τῶν ἀληθειῶν περὶ τοῦ Θεοῦ, τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ κόσμου καὶ τῶν μεταξὺ αὐτῶν σχέσεων, τὰς ὁποίας ἑκάστη Θρησκεία πιστεύει ὅτι αὐτὴ μόνη κατέχει, ἅ τε αὐτὴ ἔχουσα τὴν ἀπὸ τοῦ Θεοῦ ἄμεσον τούτων ἀποκάλυψιν; Καὶ τί σημαίνει τὸ ἀνήκειν εἰς θρησκείαν τινά, ἂν μὴ τὸ πιστεύειν εἰς τὴν θεόθεν ἀποκάλυψιν τῶν ὑπ' αὐτῆς διδασκομένων ἀληθειῶν καὶ τὸ δέχεσθαι ὅτι ἐν αὐτῇ καὶ μόνῃ ὑπάρχει ἡ «ὁδὸς τῆς σωτηρίας»; Καὶ πρὸς τίνα λόγον θὰ ἐξακολουθήσῃ τις ν' ἀνήκῃ εἰς θρησκείαν, περὶ τῆς ὁποίας θ' ἀποδειχθῇ ὅτι κακῶς καὶ ἐσφαλμένως διακηρύσσει ὅτι κατέχει τὴν ἀλήθειαν, τὴν ὁποίαν ἕκαστος διὰ τῆς ἰδίας σπουδῆς δύναται ν' ἀνεύρῃ διεσπαρμένην μεταξὺ τῶν διαφόρων θρησκειῶν καὶ τῶν ποικίλων φιλοσοφικῶν συστημάτων; Ἄλλο ὁ σεβασμὸς τῶν ξένων θρησκευτικῶν πεποιθήσεων, ὁ ὁποῖος ὀφείλει νὰ ὑπάρχῃ μεταξὺ τῶν μελῶν φιλανθρωπικῶν, κοινωνικῶν καὶ ἐπιστημονικῶν ὀργανώσεων, προερχόμενος ἁπλῶς ἐκ τοῦ σεβασμοῦ τῆς ἐλευθέρας ἀτομικότητος τοῦ πλησίον, καὶ ἄλλο ἡ πρὸς τὰς ἀρχὰς τῆς ἰδίας θρησκείας ἀδιαφορία, ὡς μὴ ἐγκλειούσης τὸ σύνολον τῶν γνωστῶν καὶ γνωστέων τῷ ἀνθρώπῳ ἀληθειῶν καὶ ὁ ἐκ ταύτης σεβασμὸς τῶν ξένων θρησκειῶν ὡς περιεχουσῶν ἴχνη — περισσότερα ἢ ὀλιγώτερα — τῆς ἀληθείας, ἧς ἴχνη ἐπίσης περιέχει καὶ ἡ ἰδική του θρησκεία. Τί δὲ ἄλλο σημαίνει καὶ τὸ περίπυστον τῶν θεοσόφων δόγμα ὅτι «οὐδεμία θρησκεία ὑπερτέρα τῆς ἀληθείας», ἂν μὴ παντελῆ — ἀλλὰ κεκαλυμμένην, δυστυχῶς — ἄρνησιν πασῶν ὁμοῦ τῶν θρησκειῶν, παρὰ τὴν διατυμπανιζομένην ἀφοσίωσιν πρὸς τὰ δόγματα τῶν μελῶν τῆς Θεοσοφικῆς Στοᾶς; Ἂν τοῦτο δὲν εἶναι σκόπιμος τῶν πραγμάτων συσκότισις, εἶναι πάντως ἄγνοια τῆς φύσεως τῆς θρησκείας.

Ἀλλὰ πῶς ἡ Θεοσοφικὴ Ἑταιρία δὲν ἔχει δόγμα καὶ τιθεμένη ὑπεράνω τῶν θρησκειῶν ἐξετάζει ταύτας ξηρῶς καὶ κατὰ μόνην τὴν ἐπιστημονικὴν μέθοδον καὶ πρὸς μόνον ἐπιστημονικοὺς σκοπούς, ἀφ' οὗ ἀφετηρίαν αὐτῆς ἔχει ὡς δόγμα, τὸ δόγμα ὅτι «οὐδεμία θρησκεία ὑπερτέρα τῆς Ἀληθείας», καὶ ὡς σκοπὸν τὴν Θεοσοφίαν, ἥτις εἶναι σύστημα ὅλον δογματικόν; Καὶ πῶς λέγει ἡ Θεοσοφικὴ Ἑταιρεία τὴν ἀλήθειαν ὅταν διακηρύσσῃ μὲν ὅτι ἀφίνει ἐλευθερίαν εἰς τὰς σπουδὰς τῶν μελῶν της, ὅτι ἐξαρτᾷ ἀπὸ τὰ πορίσματα τῶν μελετῶν τούτων τὸ ὅλον σύστημα τῶν ὑπ' αὐτῶν πιστευτέων ἀληθειῶν, ὁμολογῇ ὅμως, ἐξ ἄλλου, ὅτι σκοπὸν αὐτῆς ἔχει τὴν Θεοσοφίαν, σύστημα δ. λ. ν. ἐκ τῶν προτέρων ἀπηρτισμένον; Πῶς συμβιβάζεται ὁ ὑποκειμενισμὸς ὅστις ὑπερτονίζεται ἐν τῇ μεθόδῳ τῆς ἐρεύνης τῶν ἑταίρων τῶν Θεοσοφικῶν στοῶν πρὸς τὴν ἀντικειμενικότατα πρὸς αὐτοὺς βαθμηδὸν καὶ κατὰ σύστημα ὑποδεικνυομένην Θεοσοφικὴν Διδασκαλίαν; Ποῦ δὲ ἡ περίφημος ἀνεξιθρησκεία, ἡ ἐλευθέρα καὶ ἀδίαστος συγκριτικὴ τῶν θρησκειῶν μελέτη, ὁ λίαν ἑλκυστικὸς σεβασμὸς πρὸς τὸ πόρισμα τῆς ἀτομικῆς μελέτης; Ἡ μὲν ἀνεξιθρησκεία ἔχει ἀφετηρίαν τὴν μικρὰν ἢ μεγάλην πρὸς τὴν ἰδίαν πίστιν ἀδιαφορίαν τῶν ἑταίρων, ὡς σκοπὸν δὲ τὸν βαθμιαῖον καὶ συστηματικὸν ἀφανισμὸν τοῦ περιεχομένου τῆς πίστεως δι' ὧν διδαγμάτων ἡ Θεοσοφία «**ἐπιχέει φῶς** ἐπὶ τῶν ἱερῶν Γραφῶν καὶ τῶν θρησκευτικῶν διδασκαλιῶν δι' οὗ **ἀποκαλύπτουσι τὴν κεκαλυμμένην ἔννοιαν αὐτῶν**» (σελ. 7). Ἡ δὲ ἐλευθέρα καὶ ἀβίαστος συγκριτικὴ τῶν θρησκειῶν μελέτη δὲν εἶναι εἰ μὴ ἡ μεθοδικὴ καὶ κατὰ σύστημα πασῶν ὁμοῦ τῶν θρησκειῶν λανθάνουσα καταπολέμησις ἐφ' ὅσον ἔχουσιν ἤδη θρησκείαν ἀπηρτισμένην, τὴν Θεοσοφίαν, οἱ κατευθύνοντες τὴν μελέτην ταύτην καὶ ἔχουσιν ἤδη συγκεκριμένα τὰ δεδομένα καὶ τὰς ἀρχὰς ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὁποίων γίνεται ἡ σύγκρισις καὶ ἡ ἀφομοίωσις τῶν ἐν ἑκάστῃ θρησκείᾳ—κατ' αὐτοὺς—περιεχομένων τῆς ἀληθείας ἰχνῶν. Ἀλλὰ καὶ ὁ πρὸς τὴν ἀτομικὴν μελέτην καὶ τὰ πορίσματα αὐτῆς περιώνυμος τῆς Θεοσοφ. Ἑταιρίας σεβασμὸς οὐδὲν ἄλλο εἶναι εἰ μὴ πρόσχημα. Ὑπ' αὐτὸ κρυπτόμενοι οἱ ἤδη μεμυημένοι Θεόσοφοι, δελεάζουσι τὰς διανοίας τὰς ἀδυνατούσας νὰ ὑποταχθῶσιν εἰς τοὺς ἀπ' εὐθείας κηρυσσομένους δογματισμοὺς τῆς οἰκείας θρησκείας.

Κατὰ ταῦτα μὲν ὡς πρὸς τὴν σχέσιν τῶν Θεοσοφικῶν Στοῶν πρὸς τὰς θρησκείας καθ' ὅλου· εἰς τὸ προσεχὲς δὲ θὰ ἴδωμεν κατὰ πόσον δύναται ὁ Χριστιανὸς νὰ εἶναι συγχρόνως καὶ Θεόσοφος, διότι καὶ τοῦτο ἰσχυρίζονται οἱ Θεόσοφοι παρ' ἡμῖν.

ΕΜΜ. Γ. ΜΥΤΙΛΗΝΑΙΟΣ

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Αἱ θυσίαι τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐξ ἀφορμῆς τοῦ μάλιστα σήμερον φλέγοντος οἰκονομικοῦ ζητήματος τῆς Ἐκκλησίας ὁ σεβ. μητροπολίτης Σερρῶν κ. Κωνσταντῖνος ἔν τινι τῶν τελευταίων φύλλων τῆς «Μακεδονίας» διὰ μακρῶν δικαιολογῶν τὴν σημερινὴν μελετωμένην κατάστασιν τῆς Ἐκκλησίας, αναπτύσσει πῶς εἶνε ἀπαραίτητος ἡ ὑπόστασις αὐτῆς διὰ τὴν Ἑλληνικὴν Πολιτείαν ἐναντίον τῶν δογματιζόντων ὅτι πλέον ἔληξεν ἡ ἀποστολή της.

ΧΡΟΝΙΚΑ

καὶ Βρεσθένης, καὶ περὶ τοὺς ἑβδομήκοντα ἀρχιμανδρῖται, πρεσβύτεροι καὶ διάκονοι. Προνοίᾳ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου καὶ συγκαταθέσει τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Κερκύρας ἀνεκομίσθησαν τὴν παραμονὴν τῆς ἑορτῆς ἐκ τοῦ ἐν Κερκύρᾳ διατηρουμένου ἱεροῦ λειψάνου τοῦ ἁγ. Σπυρίδωνος ζεῦγος σανδαλίων, ὠμοφορίου, καὶ ἐπιτραχηλίου προκαλέσαντα βαθυτάτην συγκίνησιν παρὰ τῷ εὐσεβεῖ λαῷ.

— Διὰ τηλεγραφήματος αὐτοῦ πρὸς τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Λαοδικείας Ἀρσένιος ἀνήγγειλε τὸν κατὰ τὴν παρελθοῦσαν Τετάρτην ἐπισυμβάντα θάνατον τοῦ Πατριάρχου Ἀντιοχείας Γρηγορίου ἐν Βηρυττῷ. Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ἀπήντησε συλλυπούμενος τὴν Ἐκκλησίαν Ἀντιοχείας ἐκ μέρους τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ εὐχόμενος ταχεῖαν ἀνάδειξιν ἀνταξίου τῶν περιστάσεων Πατριάρχου Ἀντιοχείας.

— Διὰ Δ]τος τῇ 15 Νοεμβρίου ἐκδοθέντος καὶ τῇ 17 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς δημοσιευθέντος ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 241 φύλλῳ τῆς Ἐφημ. τῆς Κυβερνήσεως καθορίζεται ἐνοριακὸς ναὸς ἐν Πειραιεῖ ὁ ναὸς τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος Ταμπουρίων.

— Διὰ Δ]τος τῇ 15 Νοεμβρίου ἐκδοθέντος καὶ τῇ 17 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς δημοσιευθέντος ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 241 φύλλῳ τῆς Ἐφημ. τῆς Κυβερνήσεως ὁ ἐν Κορακιάνᾳ τοῦ τ. δήμου Ἀπελιωτῶν συναδελφικὸς Ναὸς τοῦ Ἁγίου Νικολάου Μικροῦ (Μουργάδων) ὑπάγεται ἐφεξῆς εἰς τὸν ἐνοριακὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Νικολάου Καμπουλιώτου.

—Τῇ 25 παρελθόντος Νοεμβρίου ὑπὸ τῶν ἡγετῶν τῆς «Ὀρθοδόξου Χριστιανικῆς Ἑνώσεως τῶν Νέων» αἰδεσ. Πρεσβυτέρου Ἀγγέλου Νησιώτου, Προέδρου, καὶ Πανοσιολογ. ἀρχιμανδρίτου Προκοπίου Καλλιοντζῆ, Ἀντιπροέδρου, κατετέθη διὰ πανηγυρικῆς τελετῆς ὁ θεμέλιος λίθος τοῦ ἱδρύματος τῶν ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου ἱερέως Μάρκου Τσακτάνη ἱδρυθεισῶν Ὀρθ. Χριστιανικῶν Ἑνώσεων τῶν νέων τῶν κορασίων καὶ τῶν κυριῶν ὡς μορφωτικοῦ κέντρου τῆς ἑλληνικῆς νεολαίας. Τὸ ἵδρυμα τοῦτο θὰ ἀνεγερθῇ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σουλίου. Ὑπὸ τοῦ Προέδρου τῶν Ἑνώσεων τούτων ὑπεβλήθη κατ' αὐτὰς ἐπίσημος περὶ τοῦ σκοποῦ καὶ τῆς κινήσεως αὐτῶν ἔκθεσις, ἐν ᾗ ἐκφράζεται ἅμα ἡ ἐλπὶς ὅτι αἱ Ἑνώσεις, ἀποκτῶσαι ἰδίαν στέγην, θὰ ὀργανωθῶσι καλύτερον καὶ τελειότερον «ὥστε νὰ μορφωθῇ ὀρθόδοξον σύστημα διαπαιδαγωγήσεως τοῦ λαοῦ ἡμῶν», οὕτως ὥστε νὰ ἀποφευχθῶσι τὰ δύο ἄκρα τῆς σημερινῆς πρὸς κατήχησιν αὐτοῦ προσπαθείας, ἤτοι «ἡ μονοτονία ἡ προερχομένη ἐκ τῆς συντάξεως προγράμματος ὁμοίου πρὸς τὸ σχολικόν, καὶ ἡ ἐκ τῆς ἐλλείψεως συνοχῆς ἀδιαφορία καὶ ἀμνησία περὶ τὴν διδασκομένην ὕλην».

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΩΝ)ΠΟΛΕΩΣ

Ἡ νέα δωδεκαμελὴς Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας Κων)πόλεως ἀπετελέσθη ἐκ τῶν σεβ. μητροπολιτῶν Κυζίκου Καλλινίκου, Νικαίας Βενιαμίν, Χαλκηδόνος Ἀγαθαγγέλου, Προύσης Νικοδήμου, Νεοκαισαρείας Ἀμβροσίου, Ἡλιουπόλεως Γενναδίου, Ἴμβρου Ἰακώβου, Θεοδωρουπόλεως Λεοντίου, Εἰρηνουπόλεως Κωνσταντίνου, Χριστουπόλεως Μελετίου, Μύρων Πολυκάρπου καὶ Λαοδικείας Δωροθέου.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΥΠΡΟΥ

Ἡ Ἱ. Σύνοδος ἀπεφάσισε τὴν ἀπὸ τῆς 1 προσεχοῦς Ἰανουαρίου συνέχισιν τῆς ἐκδόσεως τοῦ περιοδικοῦ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς «Ἀπόστολος Βαρνάβας».

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΝΤΙΟΧΕΙΑΣ

Κατὰ τηλεγραφικὰς πληροφορίας ἐκ Βηρυττοῦ ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας Ἀντιοχείας ζῶντος ἔτι τοῦ Πατριάρχου Γρηγορίου, ἀπεφάσισεν ὅπως ἀπὸ τοῦ Ὀκτωβρίου τοῦ προσεχοῦς ἔτους εἰσαχθῇ καὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν Ἀντιοχείας τὸ νέον ἡμερολόγιον.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΡΩΣΙΑΣ

Ἐν Βερολίνῳ ἐτελέσθησαν πανηγυρικῶς τὰ ἐγκαίνια νέου ρωσικοῦ ναοῦ ἐπὶ παρουσίᾳ ρώσων τινῶν πριγκήπων, τῶν διπλωματικῶν ἀντιπροσώπων τῆς Ἑλλάδος, τῆς Ρουμανίας καὶ τῆς Βουλγαρίας, ὡς καὶ ἐπιτοπίων πολιτικῶν προσωπικοτήτων.

— Κατ' εἰδήσεις ἐκ Πετρουπόλεως συνετελέσθη ἡ εἰς Μουσεῖον μετατροπὴ τοῦ μεγάλου καὶ ὡραιοτάτου καθεδρικοῦ ναοῦ τῆς τέως πρωτευούσης, τιμωμένου ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἁγ. Ἰσαάκ. Μεταξὺ τῶν ἄλλων ἱεροσυλιῶν τῶν μπολσεβίκων, ὡς εἶνε ἡ εἰς θέατρα μεταβολὴ ναῶν τινων, οἱ κώδωνες κλεισθεισῶν τινων μονῶν ἀφαιρεθέντες ἐκ τῶν κωδωνοστασίων παρεδόθησαν εἰς τὰ θέατρα τῆς Μόσχας, διὰ νὰ ἀναπαριστῶσι τὸν ἦχον κωδώνων κατὰ θεατρικάς τινας παραστάσεις, αἱ ὁποῖαι τὸν ἀπαιτοῦσι.

—Αἱ σοβετικαὶ ἐφημερίδες ἀναγράφουσιν ὅτι ἐν τῇ πόλει Νίζνι—Νόβγοροδ αἱ σοβετικαὶ ὀργανώσεις ἤγειραν ζήτημα μεταβολῆς τοῦ ἐκεῖ ὀρθοδόξου καθεδρικοῦ ναοῦ εἰς «Οἶκον Πολιτισμοῦ», τὸ δὲ συνέδριον τῶν σοβετικῶν διδασκάλων ἐζήτησε παρὰ τῶν ἁρμοδίων ὅπως ἄλλος ναὸς μεταποιηθῇ εἰς «Οἶκον Μορφώσεως».

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΣΘΟΝΙΑΣ

Οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν ἐν Ἐσθονίᾳ ρωσικῶν ὀργανώσεων διεβίβασαν πρὸς τὴν βουλὴν τοῦ Ἐσθονικοῦ Κράτους διαμαρτυρίαν ἐπὶ τῇ ὑποβολῇ νομοσχεδίου πρὸς κατεδάφισιν τοῦ ἐν τῇ πόλει Ρέβελ ὀρθοδόξου

ναοῦ τοῦ Ἁγ. Ἀλεξάνδρου Νέβσκη. Ἡ διαμαρτυρία ἀναφέρει ὅτι τὸ ἐν λόγῳ νομοσχέδιον ἀντιφάσκει πρὸς τοὺς θεμελιώδεις νόμους τῆς Ἐσθονίας καὶ βασίζεται ἐπὶ ἐσφαλμένων δεδομένων.

ΛΑΤΙΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Δαπάναις τῶν κατολικῶν τοῦ Μιλάνου ἀνεγείρεται ἐκεῖ μεγάλη Ἱερατικὴ Σχολή, ἧς ἡ περάτωσις θ' ἀπαιτήσῃ 20000000 λιρεττῶν. Ἡ Σχολὴ κτίζεται κατὰ σχέδιον ὑποδειχθὲν ὑπὸ τοῦ Πάπα Πίου ΙΑ'. πρόκειται δὲ νὰ περιλάβῃ περὶ τοὺς χιλίους ἱεροσπουδαστάς, πλὴν τῶν μαθητῶν τῶν γυμνασιακῶν τάξεων. Φέρουσα τὸ ὄνομα Πίου τοῦ ΙΑ'. θὰ ἐγκαινιασθῇ τῇ 20ῇ τρέχοντος ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ ἑορτασμοῦ τοῦ Παπικοῦ Ἰωβιλαίου.

—Μετὰ πάσης μεγαλοπρεπείας πρόκειται τῇ 20ῃ ἀρξαμένου μηνὸς νὰ ἑορτασθῇ ἐν Ρώμῃ ἡ πεντηκονταετηρὶς τῆς ἱερωσύνης τοῦ Πάπα Πίου ΙΑ'.

—Ἐν τῇ «Καθολικῇ» ἀναγινώσκομεν ὅτι 1900 μέλη τῆς Ἰταλικῆς Καθολικῆς Νεολαίας ἐγένοντο δεκτὰ εἰς ἀκρόασιν παρὰ τοῦ Ἁγίου Πατρὸς ἐν τῇ μεγαλοπρεπεῖ «Sala Ducale». Οἱ νέοι οὗτοι προσῆλθον ὡς ἀντιπρόσωποι τοῦ ἐν Γενεύῃ συνελθόντος Συνεδρίου τῆς ἐν λόγῳ ὀργανώσεως τῶν νέων ἵνα ὑποβάλλωσι τῇ Αὐτοῦ Ἁγιότητι τὰ πρακτικὰ ἀποτελέσματα εἰς ἃ κατέληξαν αἱ συζητήσεις τοῦ Συνεδρίου, Ὁ Πάπας Πίος ΙΑ'. ἐπωφελήθη τῆς εὐκαιρίας ἵνα συγχαρῇ τὸν Σύλλογον διὰ τὰς προόδους του καὶ ἐκδηλώσῃ τὸ ὑπὲρ τῆς κινήσεως τῆς νεολαίας ἐνδιαφέρον του.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Ἐντὸς τῆς προσεχοῦς ἑβδομάδος κυκλοφορεῖ τὸ τελευταῖον τεῦχος τοῦ ἐπιστημονικοῦ Θεολογικοῦ συγγράμματος «Θεολογία». Τὸ τεῦχος τοῦτο θὰ εἶναι διπλοῦν καὶ πλουσιώτατον εἰς ὕλην. Οὕτω τὸ μοναδικὸν ἐπιστημονικὸν περιοδικὸν διὰ τὴν Ἑλληνικὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν συμπληροῖ τὸ 6ον ἔτος τῆς ἐκδόσεώς του.

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΙ

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Παρνασσίδι Ἱερᾶς Μονῆς Προφήτου Ἡλιοὺ προκηρύττει ὅτι, ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν διετοῦς ἐνοικιάσεως τὸ χειμερινὸν λειβάδιον τῆς Μονῆς αὐτοῦ «Παλαιοηλίας», συμφώνως μὲ τοὺς ὅρους τῆς ταὐταρίθμου διακηρύξεως του. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Ἀμφίσσῃ τῇ 9ῃ Δεκεμβρίου ἐ. ἔ. ἡμέρᾳ Κυριακῇ καὶ ὥρα 10—12ῃ τῆς μεσημβρίας, ἐνώπιον τοῦ ἁρμοδίου συμβολαιογράφου Ἀμφίσσης μαὶ ἑνὸς μέλους τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν τῇ Ἱερᾷ Μητροπόλει Ἠλείας, Ἱερᾶς «Ἄνω Μονῆς Δίβρης» προκηρύττει ὅτι ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν πενταετοῦς ἐνοικιάσεως ἐνεργηθησομένην τὴν 2 Δεκεμβρίου ἐν ἔτους καὶ ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12ην π. μ. ἐν Ἀμαλιάδι ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Ἀμαλιάδος, Ν. Νικολοπούλου, ἢ τούτου κωλυομένου, εἰς ἕνα τῶν συμβολαιογράφων Ἀμαλιάδος τὰ ἐν τῇ περιφερείᾳ τῆς κοινότητος Λόπεσι καὶ τῆς θέσεσι «Κάτσενα—Καλτιρίμι» σταφιδαμπέλου «Πλάκα» ἀγροῦ, «Λεύκια» ἀμπέλου, «Λόπεσι» περιβολίου, ἐλαιοτριβείου, ἀγροῦ καὶ ἀμπέλου μετὰ ἐλαιοδένδρων κείμενα κτήματα τῆς Ἱερᾶς «Ἄνω Μονῆς Δίβρης». Πρώτη προσφορά, ὁρίζονται τὰ ποσὰ εἰς μετρητὰ μὲν δραχμαὶ εἴκοσι τρεῖς χιλιάδες πεντακόσιαι [ἀριθ. 23.500]. Εἰς εἴδη δὲ ἔλαιον ὀκάδες διακόσιαι [ἀριθ 200]. Οἶνος ὀκάδες χίλιαι πεντακόσιαι [ἀριθ. 1500] ἐτησίως. Οἱ βουλόμενοι νὰ συναγωνισθῶσι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν τῶν ὅρων τῆς παρούσης ἐνοικιάσεως ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς κοινότητος Λόπεσι καὶ τῷ τῆς «Ἄνω Μονῆς Δίβρης».

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Ἀγγελοκάστρῳ Ἱ. Μονῆς τοῦ Παντοκράτορος διακηρύττει ὅτι, ἐκτίθησιν εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν τὸ δικαίωμα ἐξαγωγῆς ὀγδοήκοντα [80,000] χιλιάδων ὀκάδων ξυλανθράκων ἐκ τοῦ δάσους Δύο Ἐκκλησίαι δι' ἰκχερσώσεως συμφώνως πρὸς τὴν ὑπ' ἀριθ. 119340 διαταγὴν τοῦ Σου Ὑπουργείου Γεωργίας. Ὡς πρώτη προσφορὰ ὁρίζεται τὸ ποσὸν 25 λεπτῶν κατ' ὀκᾶν τῶν ἐν γένει δημοσίων καὶ δημοτικῶν φόρων βαρυνόντων τὸν τελευταῖον πλειοδότην. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Αἰτωλικῷ καὶ ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Αἰτωλικοῦ καὶ ἀντιπροσώπου τῆς Ἱ. Μονῆς τὴν 9ην Δεκεμβρίου ἐ. ἔ. τὰ δὲ πρακτικὰ ταύτης ὑπόκεινται εἰς τὴν ἔγκρισιν τοῦ Γεν. Ἐκλ. Ταμείου μετὰ γνωμοδότησιν τῶν ἁρμοδίων δασικῶν Ἀρχῶν. Οἱ σχετικοὶ ὅροι εὑρίσκονται εἰς τὸ γραφεῖον τῆς Ἱ. Μονῆς καὶ δύνανται νὰ λαμβάνωσι γνῶσιν αὐτῶν οἱ ἐνδιαφερόμενοι.

Ἡ Ἐνοριακὴ Ἐπιτροπεία τοῦ ἐν Κερατέᾳ ἱεροῦ Ναοῦ «Ἅγιος Δημήτριος» διακηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς μειοδοτικὴν δημοπρασίαν δι' ἐγγράφων καὶ ἐνσφραγίστων προσφορῶν μεθ' ὁρίου ἡ ἐπισκευὴ τοῦ ὑδροχρωματισμοῦ καὶ ἐλαιοχρωματισμοῦ κ.λ.π τοῦ ἐν Κερατέᾳ ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Δημητρίου συμφώνως τοῖς ὅροις καὶ ὑποχρεώσεσι τῶν ὑπὸ τοῦ Μηχανικοῦ Μ. Μαζαράκη συνταχθέντων διαγραμμάτων προϋπολογισμοῦ συγγραφῆς ὑποχρεώσεων κ λ.π. ὧν οἱ βουλόμενοι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν καθ' ἑκάστην προσερχόμενοι ἐν τῷ ἐνταῦθα Ἱερῷ Ναῷ. Τὸ ἔργον προϋπολογίσθη εἰς δραχμὰς 190.000. Ἐγγύησις συμμετοχῆς τῆς δημοπρασίας εἰς μετρητὰ ἢ χρεώγραφα ἀξίας δρχ. 8000. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται τὴν 16 Δεκεμβρίου ἐ. ἐ. ἐν τῷ ἐνταῦθα ἱερῷ Ναῷ, ἐνώπιον τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ
ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
Ἐποπτεύουσα Ἐπιτροπὴ
Δρυϊνουπόλεως καὶ Πωγωνιανῆς κ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ
Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας κ. ΤΙΜΟΘΕΟΣ
Διευθυντής: ΓΡΗΓ. ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ
Καθ. Πανεπιστημίου
Τίμημα ἐτησίας ἐγγραφῆς
Ἐσωτ. Δρχ. 50. Ἐξωτ. Φρ. 50. Ἀμερικῆς Δολ. 3
Γραφεῖα «Ἐκκλησίας»:
Μέγαρον Ἀρχιεπισκοπῆς ὁδ Φιλοθέης 21

Τύποις «Φοίνικος» Ὁδὸς Σταδίου 44 — Ἀθῆναι